

Tomaž
Šalamun

Hej, minerji!

(II ciklus)

IGRA NARAVE Slavje kot ga pozna moka, ljudska pamet, snet,
izbruhne kot gejzir. Kovčki in planinski čevlji
štopajo in se nosijo. Hiša je iz rdečih opek, sive
malte, krokarji so iz črnih peres, toplega mesa.

Zabodi šestilo v Triglav, grej prostor okrog Alp,
mogoče bo nabrekli in počil, studenci bodo dali
več vode. Revolucija da povorke. Metla da svinjarijo
na kup in v dust pan, predniki to diktirajo. Mogoče

imam možgansko mreno. Izdelovalci nagrobnikov
uporabljajo čudno milo. Ko sem bil majhen, sem
pritiskal na gumb in Bohinjsko jezero je bilo
poševno. Voda, verjeli ali ne, se ni stekala,

kamor bi se po gravitaciji morala. Pripovedovali
so mi o genialnem matematiku, ki so mu pri
petnajstih letih punktirali možgane, ker so vreli.
Verjeli ali ne, taka igra narave je tudi Tomaž Šalamun.

PRIJATELJA I

Hodim od dobrih ljudi do dobrih ljudi,
čarovnice popizdijo, če se roka križa.

Daj glavo v tolmun,
dihaj skozi tolmun,
naj pride tolmun v srce,
o, da bodo ljudje rasli!

II

Nebotičniki plavajo za zajci,
tube, zmlate od udarca so one way.
Zato ne reci, da ni za zajci nič,
če nebotičniki plavajo za zajci
in so tube, zmlate od udarca, one way.

Tabla je ping pong.
Roka je ping pong.
Jezerce je umetno in piha na kamen.

III

Plotin in bik se srečata in rečeta,
jaz sem Plotin, jaz sem bik.

Plotin in bik se predstavita:
Plotin
Bik

HEJ, MINERJI Veke, kot kože polhov pritisnjene na deske,
torej je bil kamen!

Noč prebode kita,
krožite, postovke!

Hej, minerji!
V srcu se boste srečali z minerji z druge strani!

IN SO KRESNICE Zadnji čas, da me slikate otroci. Življenje je strašno. Žuželke brenčijo. Dokler sem lajal je bil dan. Pliš je trajal. Dokler sem lajal je bila luna. Colorado je zarezal,

torej grem kot grem. Pod prsti že dolgo ni bilo peska. Pod oknom že dolgo ni bilo sena. Kri, ki je napaka, se umika in padam. Temu se reče testament in slečem plašč in grem.

Še sem dovolj pri zavesti, da so možgani oče, vitice, linija telefona. Veter narašča. Fahrenheit so višje številke. Ko zrem na vrt, se na vrtu umikajo rože. Ne vem. Orano se je

sprlo in gremo up and down dokler se igramo. Slačimo barve s stisnjenimi zobmi. Motnje, te svet stalijo in ga naredijo samopašnega. Kdo si ti? Pred apnom in za apnom je zelenje in

praznik. V lase si dajem mah. Bil je les čez magmo. Vse te gube na človeških obrazih so se razvezale. Pikapolonice imajo na tipalkah napise: Denver. Rad bi umrl v črni obleki in

me rešuje neadekvatnost kože. Heroin je kot kita. Heroin so heroji na gorah, s temnimi visokimi nogami kot pajki. Kot zvon, ki pade s cerkve, pa ga mežnar obdrži. Vrže kot kij

in so kresnice.

SCHMUCK ESEJ
V TELESU

Schmuck esej v telesu,
ki je krvavo, leno telo ptice.
Kvadrati za kvadrati.
Macesen, dober za instrumente,
nekako prašen od treh bratov,
verjetno dolgo zakopan pod zemljo,
verjetno na zraku dlje kot blisk,
seka in ranjuje sliko v desnem kotu spodaj.

Kdo identificira porcelan? Nihče.
Dovolj, če zdrsne pramen žarometa
tudi čez njega. V svet vdre sirocco,

peta ura, žametna kislina.
 Spet nobenih stopinj, pečatov, odmevov.
 Samo dih.
 Naravnost trešči v polje.

BAKER Ladja dvigne prah in zgine.
 Baker dvigne sonce. Teritorialnost
 voda prisesa ptiča na prsi,
 požge železo in vlakna.

Plunke v tem elementu
 plahte objemajo in drviijo.
 Svetel se ne premakni,
 razreži plahte teme z očmi.

Daje molitev nekaj podobnega
 kot padalo, zmanjšuje brzino?
 Daje meditacija nekaj podobnega
 kot vakuum? Osredotoči praznino na

jedro, rečem, ki je imuno do smrti.
 Samozadostna celica kozmosa smo,
 ki se blago začudi samo iz spomina,
 mišice, um, popuščajo, se režijo.

DAVID Konji in sfinge imajo rdeče pege
 kot pikapolonice. Tiha megla ob
 čolnu, napad na drevorede. David,
 kot vakuum? Osredotoči praznino na

mrzlem tlaku, zakaj kuhaš rezance
 na špiritnem gorilniku v kripti?
 Frizerji in psi so zavzeli oltarje,
 menjavajo rjuhe kot v Holliday Inn.

Obraz ti bom polil s pivom. Luč
 pred šotorom vabi večje. Deske
 trohniijo na visečem mostu v Vikrčah.

Poznaš vrtnarske klešče, Odilon Radon?
 Izdelali bomo koledar, barve preprog
 in lege. Sneg pada na mlado telo.

TO GRE TEBI Produkcija so kače klopotače.
 Brinje prekriva Kras. Pleskarji
 s čakami stojijo na lestvah, ki
 imajo dva kraka, ne kot Blakova

lestev, ki ima edini krak proti
 luni. Šipek, rečeno kolokvialno,
 pika. Človeško spanje se grmadi
 s tolikšno silovitostjo, da si

ne morem oddahnniti. Hej! Ti, ki
 si tu, ne nalagaj mahu! Tak
 format kliče po generacijah,

ki bodo nalagale salo. Ti reci:
 sovražnik, ker bom večno ohranil
 zračno sobano zate. Bodi mi brat.

GUMNO Gumno so studenci. Izumil ga je Tomaž Brejc.
 Vata se seka na hraste, na bore, na brinje.
 Kadar letiš, ne požiraj zraka pod sabo,
 sicer te bo loop ubil. Mi, ki smo še nerodni

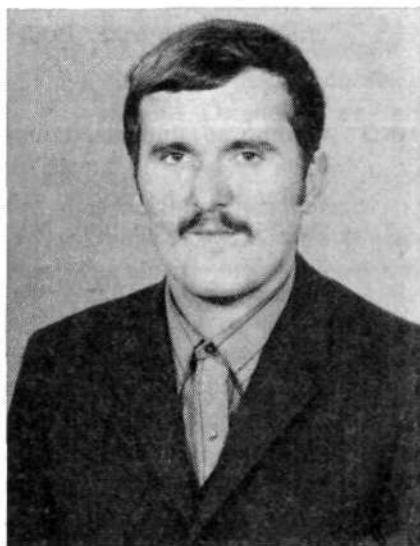
letalci, jemljemo lapis. Tu se konča, street.
 Drevo so konji Indijanci. Izumil ga je plamen.
 Kadar pride, ga objame in požre in Atene so
 lonc iz bakra. Tu se konča, Tuillerie.

Ruta je vandal. Izumilo jo je jeklo. Svinje
 postreljene s puščicami v trebuhu ležijo na
 farmi. Tu se konča golota. Torej tri. Zakoplji
 denar in ga zalivaj in napelji električno

žico okrog njega, da bo ubilo celo lovce, ki
 bodo prijahali in se delali kot da nič ne
 vedo in res ne vedo, da naredi PLENK sredi
 najlepšega jesenskega dne in je čista Arkadija.

LADJA SREČA Birti so plan asterixa, v čumnati gori srna.
 SOVRAŽNIKE Danes je voda Bach, vrel kristal.
 Yes je pristrižen kot parke,
 žile skačejo v vis in bolijo.

Voda skače v vis, osa skače v vis.
 Skice, vidre, lipe, kljuvajo bele strehe kočij.
 Galaksija je podrla šotor in nima nobene točke, količka.
 Ribe so ovite s krpicami, ki jih smučarji
 nataknejo na smučke, ko se zasoplo premikajo v hrib.
 Grška tragedija je kot akril, z zelenimi usti.
 Ekspanzija narave maši nosnice z voskom.
 Priče so mastne, klin se s klinom izbija.
 Nevarnost je topa in lena.
 Tope stavbe so umite hiše.
 Če stopiš skozi obok v vrelo materijo kot kralj,
 ljudstvo daruje živino.
 Če stopiš skozi obok v vrelo materijo z lačnim srcem,
 Abraham ubije Izaka.

Janez
Strehovec

Pesem o meni

1.

Letni časi raz leto letijo.
 Sebe v tleče lepilo spomina podijo.
 Ob vsakem času na kupe časa imam.
 Ko se zbudim, se na svoja polja podam.

S sekiro po svojem svetlem svetu hodim.
 Sam po svetnem polju voljno hodim.
 Z močjo, ki množim jo, razbijam ta svet.
 S slastjo, ki se v silo zaslina, si kradem svoj svet.